

[Hans Rasmussen.]

drejer sig om bevillinger til de højere læreanstalter, have godt af at studere, hvilke beskedne beløb der ved siden af disse stilles til rådighed for uddannelsen inden for dansk håndværk og industri. Måske vil store beløb i realiteten altid have lettere ved at passere bevillingsmyndighederne, hvorimod der ofte vil stå stærk strid om de mindre beløb, som f. eks. stilles til rådighed for den håndværksmæssige uddannelse.

I princippet og ud fra en saglig vurdering kan der sikkert ikke herske delte meninger om nødvendigheden af, at statens landbohøjskole undergår en stærk udvidelse, så man kan varetage de uddannelsesmæssige, videnskabelige og forskningsmæssige opgaver. Det danske landbrugserhverv er fortsat vort hovederhverv, og det siger sig selv, at hvis dette erhverv stadig skal hævde sig i konkurrence, ydedygtighed og kvalitet, må det uddannelsesmæssige og forskningsmæssige bringes fuldt på højde med, hvad man er i stand til at præstere andre steder i verden.

De bemærkninger, som jeg i tilslutning til det foreliggende lovforslag agter at fremføre, tager derfor ingenlunde sigte på at kritisere de summer, der foreslås stillet til rådighed. Jeg finder, at den i bemærkningerne til lovforslaget indeholdte redegørelse underbygger nødvendigheden af disse beløb, når der også henses til det udvidede antal studerende, som skolen hidtil på grund af pladsmangel ikke har kunnet optage.

Det, der efter min opfattelse påkalder den højeste grad af betænkelighed, er forslaget om, at landbohøjskolen skal udvides og ombygges på det sted, hvor den i øjeblikket ligger.

Hvorvidt denne beslutning hviler på den højeste sagkundskab, kan man vel have sine tvivl om. Det viser sig jo også, at et mindretal af medlemmerne inden for det udvalg, der navnlig har beskæftiget sig med landbohøjskolens beliggenhed, og hvis saglighed i landbrugsmæssige spørgsmål vistnok ingen betvivler, kun har tilsluttet sig forslaget på betingelse af en forbedret undervisning i landbrugsfagene, idet de samtidig peger på, at dette kan ske ved en udflytning af undervisningen i de egentlige landbrugsfag.

Gennem adskillige år har der for hovedstadens vedkommende været ført drøftelser om en decentralisering, idet man fandt, at København i for høj grad tiltrak sig store dele af erhvervslivet samt den højere undervisning, ja, kort sagt: hovedstaden virkede som en magnet over for påtænkte placeringer af virksomheder og institutioner af enhver art. Det er ikke mange måneder siden, vi her i folketingset vedtog egnsudviklingsloven, som navnlig tog sigte på en erhvervsudvikling i provinsen, og nu står vi altså over for at skulle tage stilling til spørgsmålet om placering af en af vore største undervisningsanstalter.

En lægmand måtte uvilkårligt straks drage den slutning, at landbohøjskolen og bondelandet i den grad er knyttet sammen, at al videre diskussion i så henseende skulle være overflødig, ihvorvel det for professorer, lektorer, lærere og vel også de studerende måske nok kan være mere behageligt at opholde sig i storbyen København. En tilslutning fra disse kredse til at forblive i København kan vel ikke undgå at være subjektivt præget, selv om jeg ikke skal bestride, at man fra de ledende kredse på landbohøjskolen også i høj grad har ladet saglighed og praktisk viden øve indflydelse ved afgørelsen.

Selv om et flertal inden for et udvalg således har givet sin tilslutning til, at ombygningen og udbygningen finder sted på Frederiksberg, hvor landbohøjskolen i øjeblikket er beliggende, forekommer det mig, at man her i folketingset nøje bør vurdere, om en sådan tankegang nu også er helt i overensstemmelse med den rette anvendelse af de store økonomiske midler, som i henhold til lovforslaget gennem en årrække skal stilles til rådighed; det er dog et beløb, der stærkt nærmer sig de 100 mill. kr. Nødvendigheden af at anvende et sådant beløb må folketingset selvfølgelig bøje sig for, men i forbindelse hermed finder jeg, at man også bør undersøge, om vi dermed har klaret landbohøjskolens vanskeligheder for en meget lang årrække fremefter. Nu ved vi jo alle, at landbohøjskolen på Frederiksberg befinder sig i et område af storbyen, hvor muligheden for fremtidige udvidelser er meget begrænset, man har måske endog lov til at sige udelukket. Så vidt jeg kan se, er det allerede nødvendigt af arealmangel,